PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2005 m. lapkričio 23 d.*

Byloje T-178/05

Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Jungtinė Karalystė, atstovaujama iš pradžių C. Jackson ir M. Hoskins, *barrister*, vėliau R. Caudwell ir M. Hoskins,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą U. Wölker ir X. Lewis, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2005 m. balandžio 12 d. Komisijos sprendimą C (2005) 1081 galutinis dėl pasiūlymo pakeisti nacionalinį šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos leidimų paskirstymo planą, Jungtinės Karalystės pateiktą pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2003/87/EB,

* Proceso kalba: anglų.

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. D. Cooke, teisėjai R. García-Valdecasas ir I. Labucka,

posėdžio sekretorė K. Andová, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. spalio 18 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

1 Pagal 2003 m. spalio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2003/87/EB, nustatančios šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos leidimų sistemą Bendrijoje ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 96/61/EB, (OL L 275, p. 32) 1 straipsnį:

„Ši Direktyva nustato šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijų leidimų sistemą Bendrijoje <...>, siekdama, kad būtų skatinamas taupus ir ekonomiškai efektyvus išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos mažinimas."

2 Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 dalis numato, kad kiekvienam tos pačios Direktyvos 11 straipsnyje nurodytam laikotarpiui visos valstybės narės parengia nacionalinį planą ir nurodo bendrą leidimų skaičių, kurį jos ketina skirti tam laikotarpiui, ir kaip tą skaičių jos ketina skirti. Trijų metų laikotarpio, prasidedančio 2005 m. sausio 1 d., planas paskelbiamas ir pateikiamas Komisijai ir kitoms valstybėms narėms ne vėliau nei 2004 m. kovo 31 d.

3 Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalis numato:

„Komisija per tris mėnesius nuo valstybės narės nacionalinio paskirstymo plano pateikimo pagal šio straipsnio 1 dalį gali atmesti planą arba bet kokį jo aspektą remdamasi tuo, kad jis neatitinka III priede išvardytų kriterijų arba 10 straipsnio nuostatų. Valstybė narė pagal 11 straipsnio 1 arba 2 dalį sprendimą priima tik tada, jeigu pasiūlytiems pakeitimams pritaria Komisija. Komisija nurodo kiekvieno sprendimo atmesti planą priežastis."

4 Pagal Direktyvos 2003/87 11 straipsnio 1 dalį:

„Trijų metų laikotarpiui, prasidedančiam 2005 m. sausio 1 d., kiekviena valstybė narė nusprendžia, kokį bendrą leidimų skaičių ji skirs tam laikotarpiui ir kiek leidimų ji skirs kiekvieno įrenginio operatoriui. Šis sprendimas priimamas bent prieš tris mėnesius iki laikotarpio pradžios ir grindžiamas pagal 9 ir 10 straipsnius parengtu jos nacionaliniu paskirstymo planu ir deramai atsižvelgus į visuomenės pastabas."

5 Direktyvos 2003/87 III priedo 9 ir 10 pastraipose nustatyti kriterijai yra tokie:

„9. Plane pateikiamos nuostatos, kurias įgyvendinant visuomenė galėtų pareikšti savo pastabas, ir nurodomos priemonės, kurias taikant būtų deramai atsižvelgiama į tas pastabas prieš priimant sprendimą skirti leidimus.

10. Plane pateikiamas įrenginių, kuriems taikoma ši Direktyva, sąrašas su nurodytu leidimų, kuriuos numatoma skirti kiekvienam įrenginiui, skaičiumi."

Faktinės ginčo aplinkybės

6 Visuomenei susipažinus ir paskelbus nacionalinį šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos leidimų paskirstymo planą (toliau – NPP), 2004 m. balandžio 30 d. Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Jungtinė Karalystė (toliau – Jungtinė Karalystė) pateikė Komisijai NPP, aiškiai nurodydama, kad jis yra preliminarus. Šio plano 1.13 punkte nurodyta:

„Bendrijos sistemai priklausantiems įrenginiams 2005–2007 m. laikotarpiui bus suteikta 736 leidimų (milijonams tonų anglies dioksido (CO_2)). Šis skaičius gali būti peržiūrėtas atsižvelgiant į šiuo metu atliekamą darbą."

7 2004 m. birželio 9 d. Komisija Jungtinei karalystei išsiuntė tokį laišką:

„<...>

Po pirmojo svarstymo Komisija konstatavo, kad pranešimas yra nepilnas, nes nėra informacijos, nurodytos (laiško) priede.

Ši informacija turi būti pateikta tam, kad Komisija lengviau galėtų nuspręsti dėl pasiūlyto plano. Komisija pasilieka sau teisę pateikti savo nuomonę tik gavusi šią papildomą informaciją ir, bet kuriuo atveju, per maksimalų trijų mėnesių terminą, skaičiuojamą nuo šios informacijos gavimo dienos.

Ši informacija turi būti pateikta Komisijai per 10 dienų, skaičiuojamų nuo šio laiško datos."

8 2004 m. birželio 9 d. laiško priedas patikslina, kokios informacijos trūksta. Šio priedo 1 pastraipa nurodo:

„Komisija atsižvelgia į tai, kad darbas dėl prognozių energijos ir emisijos srityje vyksta ir gali baigtis nauju bendros emisijos prognozių ir Bendrijos emisijos leidimų sistemai priklausančių sektorių ir įrenginių vaidmens peržiūrėjimu (plano 1.9 punktas). Jungtinės Karalystės valdžios institucijoms siūloma pateikti Komisijai

peržiūrėtas prognozes ir visus dėl jų padarytus plano pakeitimus, įskaitant ir tai, kas susiję su plano 1.9 punkto a–f papunkčiuose, 1.10 punkte (ne CO_2 dujų emisijos prognozės) ir 1.13 punkte (bendras leidimų, kuriuos Jungtinė karalystė numato išduoti, skaičius) išvardytomis problemomis."

9 2004 m. birželio 14 d. laišku Jungtinė Karalystė atsakė į 2004 m. birželio 9 d. Komisijos laišką. Jungtinė Karalystė savo atsakymo 1 pastraipoje nurodė:

„Dėl CO_2 emisijos prognozių Jungtinė Karalystė gegužės mėnesio pabaigoje paskelbė darbo dokumentą, kur pateikė esmines hipotezes ir paskutines prognozes energijos ir emisijos srityje (pridedame šio dokumento kopiją). Suinteresuoti asmenys turės galimybė pateikti savo pastabas dėl šio darbo dokumento iki 2004 m. birželio 17 d. Mes finalizuosime prognozes peržiūrėję visas tinkamas pastabas ir atsakę į visus neišspręstus klausimus, nurodytus plano 1.9 punkto a–f papunkčiuose. Finalizuotas prognozes ir visus dėl jų plane padarytus pakeitimus pateiksime Komisijai kaip galima greičiau."

10 2004 m. liepos 7 d. Komisija priėmė Sprendimą C (2004) 2515/4 galutinis dėl Jungtinės Karalystės pagal Direktyvą 2003/87 pateikto nacionalinio šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos leidimų paskirstymo plano (toliau – 2004 m. liepos 7 d. Sprendimas). Šio sprendimo, priimto iš esmės remiantis Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalimi, rezoliucinėje dalyje nurodyta:

„1 straipsnis

Jungtinės Karalystės (NPP) neatitinka Direktyvos 2003/87/EB III priedo 6 ir 10 (pastraipose aprašytų) kriterijų šiais aspektais:

a) informacija apie tai, kaip nauji rinkos dalyviai galėtų pradėti dalyvauti Bendrijos sistemoje;

b) įrenginių sąraše nėra nurodyti Gibraltare esantys įrenginiai ir jiems numatomų skirti leidimų skaičius.

2 straipsnis

Nebus pateikta jokių prieštaravimų dėl NPP, jei vėliausiai iki rugsėjo 30 d. Komisijai bus pateikti šie pakeitimai:

a) informacija apie tai, kaip nauji rinkos dalyviai galėtų pradėti dalyvauti Bendrijos sistemoje Direktyvos 2003/87/EB III priede nustatytiems kriterijams ir minėtos Direktyvos 10 straipsniui neprieštaraujančiu būdu;

b) pakeistas įrenginių sąrašas, įtraukiant į jį įrenginius, esančius Gibraltare, ir nurodant planuojamus jiems suteikti leidimus; šie leidimai nustatomi remiantis (NPP) apibrėžtu būdu.

3 straipsnis

1. Negali būti viršytas bendras Jungtinės Karalystės pagal (NPP) į šį planą įtrauktiems įrenginiams ir naujiems rinkos dalyviams, atsižvelgiant į 2 straipsnyje nurodytus pakeitimus, numatomų išduoti leidimų skaičius.

2. NPP, be išankstinio Komisijos sutikimo, gali būti pakeistas, jei pakeitimai yra susiję su atskiriems įrengimams suteiktų leidimų keitimu dėl duomenų kokybės pagerinimo, neviršijant bendro leidimų skaičiaus.

3. Visi (NPP) pakeitimai, išskyrus nurodytus šio straipsnio 2 dalyje ar 2 straipsnyje, turi būti pateikti ir patvirtinti Komisijos pagal (Direktyvos 2003/87) 9 straipsnio 3 dalį.

<...>"

11 2004 m. rugsėjo 30 d. Jungtinė Karalystė nurodė Komisijai priežastis, dėl kurių ji negalėjo laikytis 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 2 straipsnyje nustatytų terminų.

12 2004 m. lapkričio 10 d. Jungtinė Karalystė pranešė Komisijai, kad ji nori pakeisti NPP, siekdama atsižvelgti į jame nurodytų darbų rezultatus. Jungtinė Karalystė pasiūlė padidinti leidimų skaičių iki 756,1 mln. tonų anglies dioksido (toliau – Mt CO_2).

13 Per 2004 m. gruodžio 2 d. susitikimą Komisija nurodė, kad pakeitimus ji laiko nepriimtinais.

14 2004 m. gruodžio 23 d. Jungtinė Karalystė išsiuntė Komisijai informaciją, nurodytą 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 2 straipsnyje, ir kitą papildomą informaciją dėl siūlomų NPP pakeitimų.

15 Tos pačios dienos laišku Jungtinės Karalystės valdžios institucijos pasiūlė Komisijai svarstyti pakeistą NPP.

16 2005 m. vasario 1 d. laišku Komisija nurodė, kad ji laikosi nuomonės, jog Jungtinės Karalystės prašymas pakeisti NPP yra nepriimtinas.

17 2005 m. balandžio 12 d. Komisija priėmė sprendimą C (2005) 1081 galutinis dėl pagal Direktyvą 2003/87 pateikto siūlymo pakeisti Jungtinės Karalystės NPP (toliau – ginčijamas sprendimas). Šiame sprendime Komisija nurodė, kad Jungtinė Karalystė pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 dalį negalėjo pateikti preliminaraus plano (3 konstatuojamoji dalis). Be to, ji tvirtina, kad taikant Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį Jungtinė Karalystė galėjo tik pakeisti savo NPP ištaisydama netikslumus, nurodytus 2004 m. liepos 7 d. Sprendime, ir kad šio sprendimo 3 straipsnio 1 dalis draudė bet kokį skirtinų leidimų skaičiaus padidinimą (4–9 konstatuojamosios dalys). Dėl šių priežasčių pagal ginčijamo sprendimo 1 straipsnį:

„Jungtinės Karalystės 2004 m. lapkričio 10 d. Komisijai pateiktas ir paskutinį kartą atnaujintas 2005 m. vasario 18 d. pasiūlymas pakeisti (NPP) padidinant skirtinų emisijos leidimų skaičių 19,8 (mln. tonos anglies dvideginio) yra nepriimtinas."

Procesas ir šalių reikalavimai

18 Ši byla buvo pradėta 2005 m. gegužės 5 d. Jungtinės Karalystės Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu ieškiniu. Tą pačią dieną pateiktu atskiru dokumentu Jungtinė Karalystė paprašė, kad ieškinys būtų nagrinėjamas taikant pagreitintą procedūrą vadovaujantis Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 76a straipsniu. 2005 m. gegužės 27 d. Komisija pateikė savo pastabas dėl šio prašymo.

19 2005 m. birželio 14 d. Sprendimu Pirmosios instancijos teismas (pirmoji kolegija) patenkino prašymą ieškinį nagrinėti taikant pagreitintą procedūrą.

20 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu Pirmosios instancijos teismas nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

21 2005 m. spalio 18 d. įvykusiame posėdyje buvo išklausyti šalių pasisakymai ir atsakymai į Pirmosios instancijos teismo klausimus.

22 Jungtinė Karalystė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą;

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

23 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepagrįstą;

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

24 Jungtinė Karalystė nurodo vienintelį ieškinio pagrindą, pagrįstą Direktyvos 2003/87 ir 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo pažeidimu.

Šalių argumentai

25 Pirmiausia Jungtinė Karalystė tvirtina, kad Komisijos pozicija ginčijamame sprendime, pagal kurią 2004 m. balandžio 30 d. jos pateiktas NPP turi būti laikomas galutiniu, nes nėra leidžiama pateikti preliminaraus PNN, teisiškai yra klaidinga.

26 Jungtinė Karalystė tvirtina, kad minėtas NPP aiškiai buvo pateiktas kaip preliminarus, ir kad tai pripažino ir Komisija 2004 m. birželio 9 d. laiške, kur ji nurodė leidimų, kuriuos Jungtinė Karalystė buvo numačiusi suteikti, bendro skaičiaus pakeitimo galimybę. Kadangi Komisija sutiko, kad Jungtinė Karalystė pateiktų preliminarų planą, ji negalėjo ginčijamame sprendime laikytis kitokios pozicijos.

27 Jungtinė Karalystė pabrėžia, kad pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnį Komisija negali pati nustatyti bendro leidimų skaičiaus, kurį valstybės narės gali skirti, ir kad ji negali tvirtinti, jog bendras leidimų skaičius yra nustatytas pagal Jungtinės Karalystės pasiūlytą preliminarų skaičių.

28 Be to, Jungtinė Karalystė mano, kad dėl Komisijos sprendimo preliminarų NPP traktuoti kaip galutinį atsirado nenuoseklumas tarp bendro leidimų skaičiaus ir preliminariame plane aprašyto leidimų suteikimo metodo, kurie yra esminiai NPP elementai (žr. Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 dalį). Preliminarus NPP negali būti galutinis ir negali būti tokiu laikomas.

29 Antra, ginčijamas sprendimas yra teisiškai netikslus, nes jame nurodoma, jog valstybė narė negali daryti pakeitimų, kurių neleidžia Komisijos sprendimas, priimtas pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį (žr. ginčijamo sprendimo 8 konstatuojamąją dalį).

30 Pagal Direktyvos 20003/87 9 straipsnio 1 dalį, valstybės narės Komisijai pateiktas pirminis planas turi tik nurodyti bendrą leidimų skaičių, kurį ji „ketina" skirti. Būtent šį „ketinimą" Komisija nagrinėja taikydama Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį. Vis dėlto tik po Komisijos sprendimo ir išklausiusi visuomenės nuomonę (žr. Direktyvos 2003/87 III priedo 9 pastraipą) valstybė narė turi nuspręsti, kokį bendrą leidimų skaičių ji „suteiks". Todėl iš Direktyvos 2003/87 matyti, kad NPP, apimantis bendrą skirtinų leidimų skaičių, gali būti keičiamas jau Komisijai priėmus sprendimą pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį.

31 Jungtinė Karalystė priduria, kad, pirma, turi būti klausiama visuomenės nuomonės apie Komisijai pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 dalį pateiktą NPP ir, antra, turi būti atsižvelgiama į visuomenės pastabas prieš priimant sprendimą pagal Direktyvos 2003/87 11 straipsnio 1 dalį dėl leidimų skyrimo (žr. minėtos Direktyvos III priedo 9 pastraipą). Konsultavimosi su visuomene apimtis ir svarba yra

patvirtintos 2004 m. sausio 7 d. Komisijos komunikate dėl pagalbos valstybėms narės įgyvendinant Direktyvos 2003/87/EB III priede nurodytus kriterijus ir sąlygas, kurioms esant yra *force majeure* (COM(2003) 830 galutinis, toliau – 2004 m. sausio 7 d. komunikatas) 2.1.9 skirsnyje (93–96 punktai).

32 Jungtinė Karalystė mano, kad iš to, kas pasakyta, darytina išvada, jog pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį Komisijos priimtas sprendimas negali uždrausti ar apriboti atsižvelgimo į visuomenės pastabas, reikalaujamo Direktyvos 2003/87 11 straipsnio 1 dalyje ir III priedo 9 pastraipoje.

33 Be to, ginčijamame sprendime esantis teiginys, kad priėmus sprendimą pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį suinteresuotos valstybės narės gali taisyti tik jų NPP trūkumus, yra nesuderinamas su Komisijos nuomone kitais atvejais (žr. 2007 m. liepos 7 d. Sprendimus dėl Danijos Karalystės, Airijos, Nyderlandų Karalystės, Slovėnijos Respublikos ir Švedijos Karalystės). Nors Komisija nenurodė jokio šių valstybių narių pateiktų NPP trūkumų, sprendimai dėl kiekvieno iš jų aiškiai leido pranešti Komisijai apie vėlesnius pakeitimus. Tačiau numatomi pakeitimai negalėjo būti susiję tik su Komisijos nurodytais trūkumas, nes tokių trūkumų nebuvo.

34 Trečia, Jungtinė Karalystė tvirtina, kad atvirkščiai nei nurodyta ginčijamame sprendime (9 konstatuojamoji dalis), 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 3 straipsnio 3 dalis jai leidžia pranešti Komisijai apie visus pakeitimus, įskaitant ir tuos, dėl kurių padidėtų skirtų leidimų skaičius. Jungtinė Karalystė patikslina, kad 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 3 straipsnio formuluotė atitinka jos išaiškinimą. Iš tikrųjų minėto sprendimo 3 straipsnio 1 dalis nedraudžia pranešti apie pakeitimus, kurie gali padidinti bendrą leidimų skaičių. Ji tik nurodo, kad jei tokių pakeitimų nėra, Jungtinė Karalystė negali viršyti bendro leidimų skaičiaus, nurodyto jos NPP. 2004 m. liepos

7 d. Sprendimo 3 straipsnio 2 dalis nurodo, kad tam tikri NPP pakeitimai, kurie nekeičia bendro leidimų skaičiaus, gali būti padaryti be išankstinio Komisijos sutikimo. Galiausiai bendrai suformuluota minėto sprendimo 3 straipsnio 3 dalis nurodo, kad visi pakeitimai, išskyrus nurodytus šio straipsnio 2 dalyje ar 3 straipsnio 2 dalyje, turi būti pateikti ir patvirtinti Komisijos pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį. Tokia formuluotė yra pakankamai plati ir gali apimti pakeitimus, dėl kurių išaugtų bendras skirtinų leidimų skaičius.

35 Pirmiausia Komisija pripažįsta, kad Jungtinė Karalystė nurodė, jog jos pradžioje pateiktas NPP buvo preliminarus. Ji tvirtina, kad po jos 2004 birželio 9 d. prašymo Jungtinė Karalystė 2004 m. birželio 14 d. laiške pateikė papildomą prašomą informaciją. Remdamasi šia informacija ji nusprendė, kad NPP, įskaitant duomenis apie bendrą leidimų skaičių, buvo galutinis (žr. 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 1 konstatuojamąją dalį).

36 Komisija nurodo, kad atvirkščiai nei tvirtina Jungtinė Karalystė (žr. šio sprendimo 25 punktą), kai valstybė narė pateikia NPP, dėl kurio Komisija prašo papildomos informacijos, šis planas laikomas negalutiniu, kol negaunama ši informacija. Tik valstybei narei pateikus visą informaciją, Komisijos nuomone, būtiną tam, kad planas būtų laikomas galutiniu, pradedamas skaičiuoti trijų mėnesių terminas.

37 Komisija tvirtina, kad Jungtinė Karalystė žinojo, jog Komisija, gavusi 2004 m. birželio 14 d. laišką, jos NPP laikė galutiniu ir 2004 m. liepos 7 d. priėmė galutinį sprendimą. Iš tikrųjų Jungtinė Karalystė išreiškė norą būti viena iš pirmųjų valstybių, dėl kurių priimami sprendimai dėl NPP, tam, kad įrodytų savo dalyvavimą šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos leidimų sistemoje ir kovoje prieš bendrus klimato pokyčius bei duotų pavyzdį kitoms valstybėms narėms (žr. 2004 m. birželio 14 d. laišką ir tam

tikras ištraukas iš „Department for Environment, Food and Rural Affairs", toliau – DEFRA, internetinio puslapio). Atsižvelgiant į šį norą, Jungtinė Karalystė negalėjo teisėtai tikėtis, kad Komisija priims kitą, jau galutinį sprendimą dėl plano, atsižvelgdama į galimą vėliau pateiktą informaciją.

38 Komisija priduria, kad priėmus 2004 m. liepos 7 d. Sprendimą tik jo 3 straipsnyje apibrėžti pakeitimai buvo priimtini. Bet kokie pakeitimai, dėl kurių padidėtų bendras leidimų skaičius, yra aiškia draudžiami, nes Komisijos sprendimai dėl NPP turi užtikrinti tam tikrą saugumą siekiant tiek emisijos leidimų sistemos bendro vientisumo, tiek leidimų rinkos tinkamo veikimo, nes kainos šioje rinkoje labai priklauso nuo bendro leidimų skaičiaus stabilumo. Komisija pažymi, kad bendro Jungtinei Karalystei suteiktų leidimų skaičiaus stabilumo svarba visos sistemos tinkamam veikimui išplaukia iš didelio Jungtinei Karalystei suteiktų leidimų skaičiaus, palyginti su kitomis valstybėmis narėmis.

39 Antra, Komisija pabrėžia, kad Direktyvos 2003/87 tikslas yra nustatyti emisijos leidimų sistemą, kuri galėtų būti taikoma nuo 2005 m. sausio 1 d. (žr. šios Direktyvos 4 straipsnį, 9 straipsnio 1 dalį ir 11 straipsnio 1 dalį). Ji mano, kad atsižvelgiant į šį tikslą reikia aiškinti terminą „pakeitimai", esantį minėtos Direktyvos 9 straipsnio 3 dalyje ir 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 2 straipsnyje ir 3 straipsnio 3 dalyje. Artėjant šiai datai, t. y. 2005 m. sausio 1 d., Komisijos nuomone, pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį valstybės narės negalėjo pateikti „pakeitimų", kurie nepatenka į jiems skirtų sprendimų taikymo sritį. Šioje nuostatoje nurodyti „pakeitimai" yra skirti pakeisti Komisijos pagal tą pačia nuostatą priimtame sprendime, šiuo atveju 2004 m. liepos 7 d. Sprendime, nurodytus neatitikimus.

40 Toliau Komisija nurodo, kad informacija, gauta išklausius visuomenės nuomonę prieš pateikiant NPP, yra esminė nustatant ir bendrą leidimų skaičių, ir kitus jai pateiktinus plano elementus. Tačiau kai Komisija priėmė sprendimą, antras visuomenės nuomonės išklausymas gali būti naudingas tik pakeičiant duomenis ir galimai iš naujo suteikiant leidimus, neviršijant bendro leidimų skaičiaus (žr. Direktyvos 2003/87 III priedo 9 pastraipą ir 2004 m. sausio 7 d. pranešimo 94–96 punktus). Iš tikrųjų šis antras visuomenės nuomonės išklausymas yra susijęs tik su Komisijos dėl NPP priimto sprendimo įgyvendinimo jo taikymo srityje tvarka ir valstybės narės diskrecijos teisės įgyvendinimo aspektais.

41 Jei būtų kitaip, galėtų atsirasti naujų nuomonių apklausų ir naujų Komisijos sprendimų. Kadangi leidimų rinkai reikia bendro leidimų skaičiaus stabilumo, toks aukštas netikrumo lygis galėtų ją susilpninti ir ji negalėtų tinkamai veikti.

42 Komisija pastebi, kad Jungtinė Karalystė yra vienintelė valstybė narė, prašiusi padidinti bendrą leidimų skaičių išklausiusi antrosios visuomenės nuomonės. Be to, Jungtinės Karalystės pateikti argumentai nesuderinami su DEFRA internetiniame puslapyje esančiu teiginiu dėl 2004 m. birželio 14 d. įrenginių sąrašo pateikimo Komisijai, pagal kurį atitinkami skaičiai galėjo būti techninio, t. y. labai riboto pobūdžio, patikrinimo objektu po galutinės visuomenės nuomonės pareiškimo.

43 Be to, Komisija tvirtina, kad valstybė narė negali atsiriboti nuo savo paskelbtų ketinimų, net jai priėmus sprendimą, tik dėl to, kad tai buvo tik „ketinimai“. Komisija mano, kad Direktyva 2003/87 vartoja formuluotę „ketina skirti“, nes tik po to, kai Komisija priima sprendimą, valstybė narė gali išreikšti savo ketinimą galutiniame sprendime.

44 Trečia, Komisija nurodo, kad griežtas 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 3 straipsnio aiškinimas yra būtinas, norint, kad Bendrijoje emisijos leidimų sistema prisidėtų prie kovos prieš klimato pakitimus.

45 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 3 straipsnio 1 dalis aiškiai nurodo, kad negali būti viršytas bendras skirtų leidimų skaičius, o šio sprendimo 3 straipsnio 3 dalis negali būti pagrindu keičiant šį bendrą skaičių. Ekonominiu požiūriu tai nepateisinama faktu, kad bendro leidimų skaičiaus stabilumas turi esminę svarbą geram emisijos leidimų sistemos veikimui. Iš tikrųjų 3 straipsnio 3 dalis suteikė Jungtinei Karalystei tam tikrą diskreciją pašalinti konstatuotus netikslumus kitais, nei Komisijos 2 straipsnyje patvirtintais būdais, tačiau tik iš naujo paskiriant tariamai būtinus leidimus.

46 Komisija patikslina, kad 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 3 straipsnio 3 dalis turi būti skaitoma atsižvelgiant į bendrus skaičius, nustatytus remiantis to paties sprendimo 3 straipsnio 1 dalimi. Iš šio sprendimo 3 straipsnio matyti, kad Jungtinė Karalystė turėjo aiškiai apibrėžtą laisvę iš naujo suteikti leidimus NPP išvardintiems įrenginiams ir naujiems rinkos dalyviams. Todėl Komisija mano, kad Jungtinė Karalystė nebuvo priversta prašyti padidinti bendrą leidimų skaičių. Tarp visų valstybių narių, dėl kurių buvo priimtas sprendimas su tokia pačia 3 straipsnio 3 dalimi, tik Jungtinė Karalystė nusprendė, kad šia nuostata galima pasinaudoti padidinant bendrą leidimų skaičių.

47 Komisija priduria, kad NPP atveju, dėl kurio galutiniame sprendime ji nekonstatavo jokių netikslumų, 3 straipsnio 3 dalis (ar jos ekvivalentas) iš esmės turi būti laikoma pertekline nuostata. Ji tvirtina, kad jei ši nuostata išliko tekste, tai tik todėl, kad sprendimas, kaip panaikinti visus trūkumus, buvo rastas labai vėlyvoje sprendimo priėmimo procedūros stadijoje. Ji priduria, kad po to, kai buvo nustatytas šios

nuostatos perteklinis pobūdis, ji nuosekliai buvo išbraukiama iš sprendimų, priimtų po 2004 m. gruodžio mėn.

48 Be to, Komisija tvirtina, kad ji nesipriešino gerokai didesnio nei kitų valstybių narių atveju rezervo naujiems rinkos dalyviams sudarymui Jungtinės Karalystės pateiktame NPP. Patvirtintas bendras leidimų skaičius, kuris apėmė leidimus jau egzistuojantiems įrenginiams ir naujiems rinkos dalyviams, suteikė Jungtinei Karalystei didelį lankstumą suteikiant leidimus jau egzistuojantiems įrenginiams naujiems rinkos dalyviams skirto rezervo sąskaita, jei tai būtų būtina dėl duomenų kokybės pagerinimo pagal 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 3 straipsnio 2 dalį.

49 Galiausiai Komisija tvirtina, kad 2004 m. birželio 9 d. laiškas negali pateisinti bendro leidimų skaičiaus padidinimo. Šis laiškas buvo išsiųstas prieš 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo priėmimą, todėl juo negalima remtis pateisinant pakeitimus, padarytus po šio sprendimo priėmimo. Jungtinė Karalystė negali remtis teisėtais lūkesčiais dėl skirtingo 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo aiškinimo.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

50 Iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Komisija kaip nepriimtinus atmetė 2004 m. lapkričio 10 d. Jungtinės Karalystės pasiūlytus NPP pakeitimus, nes dėl jų būtų viršytas bendras 2004 m. liepos 7 d. Sprendimu Komisijos patvirtintas leidimų skaičius. Todėl, ji tai pati patvirtino per posėdį, Komisija mano, kad neprivalėjo nagrinėti Jungtinės Karalystės pasiūlytų pakeitimų pagrįstumo ir ypač jų atitikties Direktyvos 2003/87 III priede išvardintiems kriterijams ar 10 straipsnio nuostatoms.

51 Norint patikrinti, ar Komisija turėjo teisę atmesti pakeitimus kaip nepriimtinus, reikia išnagrinėti pirmiausia atitinkamai Komisijos ir valstybių narių vaidmenį ir galias Direktyvos 2003/87 ir ypač jos 9–11 straipsnių nustatytoje sistemoje.

52 Direktyvos 2003/87 pagrindinis tikslas yra nustatyti nuo 2005 m. sausio 1 d. šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos leidimų sistemą Bendrijoje. Ši sistema yra pagrįsta valstybių narių pagal minėtoje Direktyvoje numatytus kriterijus parengtais NPP. Kiekviena valstybė narė turi parengti pirmą NPP trejiems metams, skaičiuojant nuo 2005 m. sausio 1 d. Šis NPP pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 dalį turi būti paskelbtas ir pateiktas Komisijai ir kitoms valstybėms narėms ne vėliau nei 2004 m. kovo 31 d. NPP turi būti nurodytas bendras leidimų skaičius, kurį valstybė narė ketina „skirti tam laikotarpiui, ir kaip tą skaičių ji ketina skirti" (žr. šio sprendimo 2 punktą).

53 Pagal Direktyvos 2003/87 11 straipsnio 1 dalį prieš tris mėnesius iki laikotarpio pradžios, t. y. iki 2004 m. spalio 1 d., kiekviena valstybė narė turi priimti galutinį sprendimą, kokį bendrą leidimų skaičių ji skirs tam laikotarpiui ir kiek leidimų ji skirs kiekvieno įrenginio operatoriui. Pagal tą pačią nuostatą valstybės narės turi priimti galutinius sprendimus, grindžiamus pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnį parengtu NPP (žr. šio sprendimo 4 punktą).

54 Iš Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalies matyti, kad Komisija per tris mėnesius nuo NPP pateikimo gali atmesti NPP ar bet kokį jo aspektą (žr. šio sprendimo 3 punktą). Ši nuostata patikslina, kad atmetimas turi būti pagrįstas NPP Direktyvos 2003/87 III priede išvardintų kriterijų ar jos 10 straipsnio neatitikimu. Pažymėtina, kad minėta Direktyva nenumato kitų NPP atmetimo motyvų.

55 Be to, kaip per posėdį pripažino pati Komisija, Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalis aiškiai neįpareigoja Komisijos priimti NPP patvirtinantį sprendimą tuo atveju, kai ji neturi motyvų atmesti NPP arba bet kokį jo aspektą. Jei per tris mėnesius nuo NPP pateikimo Komisija nepriima sprendimo, planas turi būti laikomas Komisijos patvirtintu ir negali būti keičiamas be išankstinio leidimo pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį.

56 Taip pat valstybės narės galutinio sprendimo dėl bendro suteiktinų leidimų skaičiaus ir šių leidimų skyrimo nagrinėjamiems įrenginiams priėmimas pagal Direktyvos 2003/87 11 straipsnio 1 dalį yra susijęs su sąlyga, numatyta Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalyje, kad bet kokie pasiūlyti NPP pakeitimai buvo patvirtinti Komisijos. Tačiau pabrėžtina, kad Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalies antrasis sakinys nenustato jokių ribų galimiems pakeitimams (žr. šio sprendimo 3 punktą). Todėl atvirkščiai nei tvirtina Komisija, bet kokie valstybės narės iniciatyva pasiūlyti ar taisant Komisijos nustatytus NPP netikslumus padaryti pakeitimai turi būti pateikti Komisijai ir jos patvirtinti, kol pakeistas NPP galės būti pagal Direktyvos 2003/87 11 straipsnio 1 dalį valstybės narės priimto sprendimo pagrindu.

57 Tai, kad NPP pakeitimai nėra ribojami tik pakeitimais, skirtais pateisinti Komisijos nustatytus netikslumus, patvirtina faktas, kad valstybė narė pagal Direktyvos 2003/87 11 straipsnio 1 dalį ir III priedo 9 pastraipą po pradinio NPP pateikimo privalo atsižvelgti į visuomenės pastabas prieš priimdama galutinį sprendimą pagal minėtos Direktyvos 11 straipsnio 1 dalį. Šis visuomenės nuomonės išklausymas neturėtų tikslo, o visuomenės pastabos būtų tik teorinės, jei NPP

pakeitimai, kurie galėtų būti pasiūlyti pasibaigus trijų mėnesių terminui, numatytam Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalyje, arba po Komisijos sprendimo priėmimo pagal tą pačią nuostatą būtų ribojami taip, kaip numato Komisija.

58 Komisija tvirtina, kad visuomenės pastabos, pateiktos po antro jos nuomonės išklausymo turėtų būti naudojamos tik pakeičiant duomenis ir galimai iš naujo suteikiant leidimus bendro leidimų skaičiaus ribose, tačiau nedidinant bendro skaičiaus (žr. šio sprendimo 40 punktą). Šis argumentas nėra paremtas nei Direktyvos 2003/87 11 straipsnio 1 dalimi, nei šios Direktyvos III priedo 9 pastraipa. Be to, 2004 m. sausio 7 d. komunikate Komisija nenumato jokio antro visuomenės nuomonės išklausymo ribojimo. Iš tikrųjų iš minėto komunikato 95 ir 96 punktų matyti, kad „valstybė narė turi pranešti Komisijai apie bet kokį pakeitimą, kurį ji yra numačiusi padaryti, išklausiusi visuomenės nuomonės po (NPP) paskelbimo ir pateikimo ir prieš priimdama galutinį sprendimą pagal 11 straipsnį". Įmanoma, kad visuomenės nuomonės išklausymas atskleistų skaičiavimo klaidas ar leistų gauti naujos informacijos, dėl ko skirtinų leidimų skaičius turėtų būti padidintas. Nei Direktyva 2003/87, nei jos nustatytos sistemos pobūdis ar tikslai neatmeta tokio padidinimo galimybės.

59 Net jei reikėtų manyti, kad antras visuomenės nuomonės išklausymas gali būti susijęs tik su individualiais skyrimais, kaip tai tvirtina Komisija, pastaroji nenurodo, kodėl individualių skyrimų pakeitimai, kurie gali būti daromi antrąkart išklausius visuomenės nuomonę, negali sąlygoti bendro skirtinų leidimų skaičiaus pakeitimo. Jei, pavyzdžiui, vienam individualiam įrenginiui nustatytas per mažas leidimų skaičius, o panašus konkuruojantis įrenginys gavo tinkamą leidimų skaičių, negalima atmesti galimybės, kad pirmajam įrenginiui suteiktų leidimų skaičius, o kartu ir bendras skirtinų leidimų skaičius turėtų būti pakeisti.

60 Pridurtina, kad Direktyva 2003/87 skirta sukurti efektyvią šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos leidimų Europos rinką darant kuo mažesnę įtaką ekonominei plėtrai ir užimtumui (Direktyvos 2003/87 1 straipsnis ir 5 konstatuojamoji dalis). Nors Direktyvos 2003/87 tikslas yra sumažinti šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisiją pagal Bendrijos ir valstybių narių įsipareigojimus pagal Kioto protokolą, šis tikslas turi būti įgyvendintas kuo labiau atsižvelgiant į Europos ekonomikos poreikius. Iš to išplaukia, kad pagal Direktyvą 2003/87 parengtuose NPP turi būti atsižvelgta į tikslius duomenis ir informaciją, susijusią su įrenginių ir atitinkamų sektorių, kuriems taikoma Direktyva 2003/87, numatyta emisija. Jei NPP remiasi iš dalies klaidinga informacija ar vertinimais dėl tam tikrų sektorių ar įrenginių emisijos lygio, turi būti įmanoma atitinkamai valstybei narei pasiūlyti NPP pakeitimus, įskaitant ir bendro skirtinų leidimų skaičiaus padidinimą, siekiant išspręsti šias problemas iki tol, kol jos padarys įtaką rinkai. Tačiau tai nepaneigia fakto, kad norėdama užtikrinti Direktyvos 2003/87 aplinkosauginių tikslų laikymąsi, Komisija turi nustatyti, ar valstybių narių pasiūlyti pakeitimai atitinka minėtos Direktyvos III priede išvardintus kriterijus arba 10 straipsnio nuostatas.

61 Manytina, kad iš Direktyvos 2003/87 teksto ir jos nustatytos sistemos bendros struktūros ir tikslų matyti, kad Komisija negalėjo riboti valstybės narės teisės siūlyti pakeitimus ar net tam tikras pakeitimų rūšis. Šis klausimas skiriasi nuo klausimo, ar nagrinėjami pakeitimai atitiko Direktyvos 2003/87 III priede numatytus kriterijus ir 10 straipsnio nuostatas.

62 Komisija nurodo savo 2004 m. liepos 7 d. Sprendimą tvirtindama, kad priimtinų pakeitimų apimtis yra ribota, ir ypač grįsdama bendro leidimų skaičiaus, kurį valstybė narė numačiusi skirti, pakeitimo draudimą. Ji patikslina, kad 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 3 straipsnio 1 dalis aiškiai nurodo, kad negali būti viršytas bendras skirtinų leidimų skaičius.

63 Šis argumentas yra nepriimtinas. Iš Direktyvos 2003/87 teksto bei jos nustatytos sistemos bendros struktūros ir tikslų matyti, kad Jungtinė Karalystė turėjo teisę pasiūlyti savo NPP pakeitimus po jo pateikimo Komisijai ir iki jos sprendimo pagal 11 straipsnio 1 dalį, ir kad Komisija, pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį priimdama sprendimą atmesti, negali neleisti valstybei narei pasinaudoti šia teise (žr. šio sprendimo 54–61 punktus).

64 Be to šis Komisijos argumentas neatitinka jos 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo teksto. Pirmiausia, kaip per posėdį pripažino pati Komisija, iš šio sprendimo 2 straipsnio b punkto matyti, kad NPP pakeitimai, tapę būtinais atsižvelgiant į Gibraltare esančių įrenginių situaciją, galėjo lemti bendro skirtinų leidimų skaičiaus padidinimą. Šio sprendimo 3 straipsnio 1 dalis aiškiai numato minėto bendro leidimų skaičiaus padidinimo galimybę, padarius pakeitimus, nurodytus 2 straipsnyje, be išankstinio Komisijos sutikimo (žr. šio sprendimo 10 punktą). Taip pastaroji pripažino, bent jau netiesiogiai, kad tokie pakeitimai buvo galimi nepažeidžiant Direktyvos 2003/87 III priede išvardintų kriterijų. Iš to matyti, kad Komisija pati sau prieštarauja, nes ji, viena vertus, leidžia padidinti bendrą skirtinų leidimų skaičių užpildant NPP jos nustatytas spragas, tačiau, kita vertus, ji atsisako atsižvelgti į tokius pakeitimus, kai juos siūlo atitinkama valstybė narė.

65 Antra, 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 3 straipsnio 3 dalis, kuria tiesiogiai taikoma Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį, neriboja iki galutinio sprendimo pagal Direktyvos 2003/87 11 straipsnio 1 dalį priėmimo priimtinų pakeitimų apimties. Iš

tikrųjų priimtini pakeitimai, be išankstinio Komisijos patvirtinimo, numatyti 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 2 straipsnyje ir 3 straipsnio 2 dalyje, o „visiems" kitiems pakeitimams, įskaitant ir galimą bendro skirtinų leidimų skaičiaus pakeitimą, skirta minėto sprendimo 3 straipsnio 3 dalis. Be to, atvirkščiai nei tvirtina Komisija, 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 3 straipsnio 1 dalis tik nurodo, kad, jei tokių pakeitimų nėra, Jungtinė Karalystė negali viršyti bendro leidimų skaičiaus, nurodyto NPP.

66 Komisija mano, kad 2004 m. liepos 7 d. Sprendimo 3 straipsnio 3 dalis suteikia Jungtinei Karalystei galimybę pašalinti NPP esančius netikslumus kitais būdais, nei numatyti 2 straipsnyje. Vis dėlto, kaip nurodo Jungtinė Karalystė, Komisija patvirtino kitų valstybių narių pateiktus NPP, nenurodydama konkrečių trūkumų, sprendimais, kur buvo įrašyta 3 straipsnio 3 daliai analogiška nuostata. Iš to matyti, kad atvirkščiai nei tvirtina Komisija, pagal šią nuostatą buvo galima pasiūlyti pakeitimus, susijusius ne tik su Komisijos nurodytais trūkumais.

67 Taip pat Komisija tvirtina, kad bet kokie pakeitimai, dėl kurių būtų viršijamas bendras leidimų skaičius yra nepriimtini, nes jie gali turėti neigiamą įtaką rinkos stabilumui (žr. šio sprendimo 38 ir 45 punktus). Manytina, kad šio argumento pagrįstumas nebuvo Komisijos pakankamai įrodytas.

68 Iš tikrųjų Komisijos tvirtinimas, kad pasiūlyti pakeitimai būtų turėję rimtus padarinius leidimų trūkumui ir didelę įtaką rinkos kainai, yra mažiausiai perteklinis. Akivaizdu, kad Jungtinė Karalystė savo NPP pateikė 2004 m. balandžio 30 d. aiškiai

nurodydama, kad preliminariai ji ketina skirti bendrą leidimų skaičių 736 Mt. CO_2 2005–2007 m. laikotarpiu (žr. šio sprendimo 6 punktą). 2004 m. lapkričio 10 d. Jungtinė Karalystė pateikė Komisijai pasiūlymą padidinti bendrą leidimų skaičių nuo 736 iki 756,1 Mt CO_2 (žr. šio sprendimo 12 punktą), t. y. 2,7 % padidinimas. Kadangi tuo pat metu šį pakeitimą Jungtinė Karalystė paskelbė, norėdama išklausyti visuomenės pastabas, darytina išvada, kad atitinkami operatoriai buvo informuoti apie šį padidinimą septynias savaites prieš rinkos atidarymą.

69 Be to, 2004 m. liepos 7 d. Sprendime Komisija pripažino, kad bendro skirtinų leidimų skaičiaus pakeitimai galėjo pasirodyti būtini net atidarius rinką, nepriklausomai nuo Direktyvos 2003/87 29 straipsnyje numatytos galimybės keisti NPP *force majeure* atveju. Minėto sprendimo 8 konstatuojamoje dalyje Komisija numatė galimybę keisti bendrą skirtinų leidimų skaičių įrenginiams, pagal Direktyvos 2003/87 27 straipsnį iki 2006 m. gruodžio 31 d. neįtrauktiems į Bendrijos sistemą. Todėl Komisijos argumentas, kuris remiasi idėja, kad rinkos stabilumas yra imperatyvi norma, yra perteklinis, ypač kiek jis yra susijęs su iki rinkos atidarymo pasiūlytais pakeitimais, ir todėl nepriimtinas.

70 Bet kuriuo atveju rinkos, kuriai pagal 2005 m. birželio 20 d. Komisijos pranešimą spaudai, valstybės narės suteikė bendrą leidimų skaičių 6 572 Mt CO_2, atžvilgiu, Komisija nepaaiškino kaip padidinimas 20,1 Mt CO_2, apie kurį buvo panešta prieš septynias savaites iki rinkos atidarymo, galėjo ją destabilizuoti. Be to, primintina, kad 2004 m. lapkričio 10 d., dieną, kai Jungtinė Karalystė pasiūlė negarinėjamus pakeitimus, Komisija vis dar nebuvo priėmusi sprendimo pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį dėl devynių valstybių narių NPP.

71 Komisija netiesiogiai nurodė faktą, kad Jungtinė Karalystė turėjo priimti sprendimą pagal Direktyvos 2003/87 11 straipsnio 1 dalį iki 2004 m. rugsėjo 30 d. ir kad ji jau neturėjo teisės siūlyti NPP pakeitimų po šios datos. Šiuo klausimu konstatuotina, kad nors ši nuomonė nurodyta ginčijamo sprendimo 6 konstatuojamoje dalyje, ji nėra atmetimo motyvas. Pakeitimai buvo atmesti kaip nepriimtini dėl to, kad jie viršijo bendrą leidimų skaičių, nustatytą 2004 m. liepos 7 d. Sprendime.

72 Be to, neginčijama, kad Jungtinė Karalystė veikė gera valia tęsdama NPP tobulinimo darbą po jo pateikimo ir siekdama gauti tikslesnės informacijos apie su Direktyva 2003/87 susijusių sektorių emisijos prognozes. 2004 m. spalio 11 d. laiške, adresuotame nuolatiniam Jungtinės Karalystės atstovui, Komisija, nurodžiusi, kad Jungtinė Karalystė nesilaikė 2004 m. rugsėjo 30 d. termino, atkreipė dėmesį į „(Jungtinės Karalystės) valdžios institucijų progresą vykdant sprendimo reikalavimus" ir paprašė jų pateikti būtiną informaciją kaip įmanoma greičiau. Atsižvelgiant į šį Komisijos elgesį, pastaroji negalėjo patvirtinti, kad 2004 m. rugsėjo 30 d. data buvo neatšaukiama, kiek ji susijusi su galimybe valstybėms narėms siūlyti NPP pakeitimus pagal Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalį.

73 Dėl Jungtinės Karalystės argumento, kad iš pradžių Komisijai pateiktas NPP buvo preliminarus, konstatuotina, kad nustačius, jog atitinkama valstybė narė turėjo teisę Komisijai siūlyti pakeitimus pasibaigus trijų mėnesių terminui, numatytam Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalyje, ar po sprendimo priėmimo pagal šį straipsnį, nereikalinga NPP apibrėžti kaip „preliminarų" per pirmą jo pateikimą Komisijai. Komisija nurodė, kad valstybė narė, pateikdama nepilną NPP, negali nukelti nenustatytam laikui Komisijos sprendimo pagal Direktyvos 2003/87

9 straipsnio 3 dalį priėmimo. Vis dėlto, jei NPP yra neišsamus ar „preliminarus", Komisija turi teisę jį atmesti arba dėl to, kad jis neatitinka Direktyvoje 2003/87 nustatytų kriterijų, arba dėl to, kad negalima įvertinti, ar jis atitinka šiuos kriterijus. Tokiais atvejais Komisija, atmesdama NPP, turi teisę įpareigoti valstybę narę pateikti naują išsamų NPP, prieš jai priimant sprendimą pagal Direktyvos 2003/87 11 straipsnio 1 dalį. Atvirkščiai nei tvirtina Komisija, nėra jokios priežasties manyti, kad pateikus neišsamų NPP, Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 3 dalyje numatytas trijų mėnesių terminas plano atmetimui negali būti pradedamas skaičiuoti.

74 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, nuspręstina, kad Komisija padarė teisės klaidą atmesdama Jungtinės Karalystės pasiūlytus pakeitimus kaip nepriimtinus. Todėl yra priimtinas vienintelis Jungtinės Karalystės nurodytas ieškinio pagrindas, o ginčijamas sprendimas naikintinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

75 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti savo ir Jungtinės Karalystės bylinėjimosi išlaidas pagal pastarosios pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2005 m. balandžio 12 d. Komisijos sprendimą C (2005) 1081 galutinis dėl pasiūlymo pakeisti nacionalinį šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos leidimų paskirstymo planą, pateiktą Jungtinės Karalystės.**

2. **Komisija padengia savo ir Jungtinės Karalystės bylinėjimosi išlaidas.**

Cooke García-Valdecasas Labucka

Paskelbta 2005 m. lapkričio 23 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

E. Coulon

Pirmininkas

R. García-Valdecasas